

Arrest

nr. 167 904 van 20 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in haar naam en namens haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, in haar naam en namens haar minderjarig kind X, op 8 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 maart 2015 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,
(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 07/08/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in een enig middel als volgt:

“(…) Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen.

Schending van artikelen 52/3 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen

Schending van het artikel 22bis van de Belgische Grondwet schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen schending van artikel 3 EVRM schending artikelen 3 en 13 EVRM

schending artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie

Schending artikel 33 van het Verdrag van Genève (beginsel van niet-uitzetting);

Schending van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus

Schending van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven

A. In rechte

Nationale rechten

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

(…)

Artikel 2 van die wet bepaalt dat:

(…)

Artikel 52/3. §1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

(…)

Artikel 75 §2 van het Koninklijke besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1981 bepaalt dat:

(…)

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”^x.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

Betreffende artikel 9 ter, dient de motivering te bepalen dat de ziekte niet ernstig is, of dat de zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

Internationale rechten

Artikel 33. §1 van het Verdrag van Genève bevat het beginsel van niet-uitzetting ("non-refoulement"):

(...)

Artikel 7 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus bepaalt dat:

(...)

Artikel 2 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven definieert "illegaal verblijf" als (...)

De overweging 9 van die Richtlijn schrijft dat:

(...)

B. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing bepaalt dat:

(...)

C. Toepassing in casu

Eerst onderdeel: gebrek aan rechtsgrondslag

De bestreden beslissing is gemotiveerd op basis van het artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Conform het artikel 52/3, §1 van die wet, mag een asielzoeker het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7, §1, 1° wanneer twee cumulatieve voorwaarden vervuld zijn:

Een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus werd door het CGVS genomen;

De vreemdeling onregelmatig in het land verblijft.

Zelfs als de eerste voorwaarde in casu vervuld is, zijn verzoekers niet in illegaal verblijf in de zin van de aangehaalde artikelen van de richtlijnen 2005/85/EG en 2008/115/EG, aangezien een opschortend beroep werd ingediend. Verzoekers bevinden zich nog in een asielprocedure.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet is de toepassing in de Belgische wetgeving van de Richtlijn 2008/115/EG die beschouwt in de overweging nummer 9 dat asielzoekers mogen niet als in illegaal verblijf beschouwd worden totdat een beslissing van weigering in werking is gestreden.

Aangezien de voorwaarden van het artikel 52/3, §1 van de voornoemd wet niet vervuld zijn (geen illegaal verblijf), moet de bestreden beslissing als onwettig beschouwd zijn, omwille gebrek aan rechtsgrondslag en schending van de wet.

Ter ondergeschikt orde, zelf als het artikel 7 van toepassing zou zijn, bepaalt dit artikel uitdrukkelijk dat het niet van toepassing is wanneer meer voordelige bepalingen bestaan die in een internationaal verdrag vervat zijn.

In casu, bestaan meer voordelige bepalingen, die zijn artikel 3 van EVRM en het algemene beginsel van niet-uitzetting.

Verzoekers zijn asielzoekers, die vrees van vervolging in hun land van herkomst inroepen.

De beslissing van het CGVS is niet definitief: een beroep werd ingediend en is opschortend van rechtswege.

Omwille van de reeds hierboven uiteengezette argumenten maakt de bestreden beslissingen eveneens een schending uit van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en het artikel 47 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie, wat eveneens een schending is van de formele en materiële motiveringsplicht in strijd met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De bestreden beslissingen moeten bijgevolg worden geschorst en vernietigd.

Tweede onderdeel: het gebrek aan motivering omtrent het artikel 3 van het EVRM

Verzoekster heeft een aanvraag tot verblijf in toepassing van het artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Die werd op 21 mei 2014 ontvankelijk verklaard.

Op 26 januari 2015, heeft de verwerende partij een beslissing genomen die de aanvraag ongegrond verklaard, die werd op 11 februari 2015 ter kennis van verzoekster gebracht.

Een beroep werd op 12 maart 2015 tegen die beslissing ingediend en is nog voor Uw Raad hangend.

Verzoekers hebben recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel bij Uw Raad omdat zij in die verzoekschriften een grief hebben aangehaald in toepassing van het artikel 3 EVRM, wat van openbare orde is.

Deze bijlagen 13quinquies werden afgeleverd tijdens dat een beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog in behandeling is, dit terwijl er in toepassing van bovenstaande rechtspraak van het EHRM een daadwerkelijk rechtsmiddel moet worden gegarandeerd aan verzoekers, dit wil zeggen een van rechtswege schorsend rechtsmiddel, gezien de aangehaalde grief op basis van artikel 3 EVRM.

Omwille van de reeds hierboven uiteengezette argumenten maakt de bestreden beslissingen eveneens een schending uit van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en het artikel 47 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie, wat eveneens een schending is van de formele en materiële motiveringsplicht in strijd met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De bestreden beslissingen moeten bijgevolg worden geschorst en vernietigd.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet als ook uit rechtspraak bij Uw Raad als ook bij de Raad van State (arrest nr. 207.209 van 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of de welke nog niet definitief is geweest en dit op straffe van schending van artikel 3 EVRM.

(...)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

(...)

(Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

(...)

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

De nut om de omstandigheden van de zaak te analyseren komt ook uit een arrest van Uw Raad van 9 december 2014, nr. 134.679:

(...)

In casu dient et wel degelijk rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13quinquies wordt verwezen, bepaalt uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

In Djibouti zal de eiseres en haar kind geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In Djibouti is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk.

Indien eisers het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar hun land van herkomst, lopen eisers het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De verzoekende partij betoogt in essentie dat niet aan de tweede cumulatieve voorwaarde van artikel 7, §1, 1° van de vreemdelingenwet is voldaan omdat zij niet illegaal op het grondgebied verblijft omdat zij zich nog in de asielpcedure bevindt, dat artikel 3 EVRM geschonden is omdat de asielpcedure nog niet afgesloten is en zij een vrees voor vervolging heeft in het land van herkomst, en dat het beroep tegen de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog niet werd behandeld, waardoor een schending van artikel 3 en 13 EVRM en de motiveringsplicht aan de orde is, alsook een schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.5. De Raad stelt echter vast dat het beroep van de verzoekende partij tegen de negatieve beslissing van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2014 werd verworpen bij arrest nr. 149 879 van 22 juli 2015. Verzoekende partij kan aldus niet langer volhouden dat haar beroep tegen voormelde beslissing nog hangende is, dit nog daargelaten de vaststelling dat artikel 39/70 van de vreemdelingenwet een gedwongen verwijdering van het grondgebied verhindert zolang er geen uitspraak is gedaan over het beroep inzake de asielaanvraag.

Aangezien de verzoekende partij, wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, enkel verwijst naar de elementen van haar asielaanvraag, dit terwijl deze elementen reeds beoordeeld werden waarbij werd vastgesteld dat deze geen terugkeer naar het herkomstland verhinderen, maakt zij de schending van artikel 3 EVRM dan ook niet aannemelijk.

2.6. De Raad stelt verder eveneens vast dat het beroep tegen de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 27 januari 2015 bij arrest nr. 167 903 van 20 mei 2016 werd verworpen. Verzoekende partij heeft aldus evenmin nog belang bij haar kritiek dat haar geen daadwerkelijk rechtsmiddel werd gegeven, nu niet blijkt dat er overgegaan werd tot een gedwongen tenuitvoerlegging van het bestreden bevel alvorens geoordeeld werd over het beroep. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat de gezondheidszorg in Djibouti beperkt is en niet voor eenieder toegankelijk en zij geen beroep zal kunnen doen op de benodigde medische zorgen, wijst de Raad erop dat zij zich met deze kritiek beperkt tot hetgeen zij reeds heeft aangevoerd in het kader van haar beroep tegen de afwijzing van haar medische regularisatieaanvraag. De Raad verwijst naar zijn verwerpingsarrest dienaangaande. De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden. Een schending van artikel 3 EVRM blijkt hier evenmin.

2.7. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

2.8. Verzoekende partij maakt gelet op voorgaande evenmin een schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aannemelijk.

2.9. Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het enige motief van de bestreden beslissing niet betwist, namelijk: *“betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”*. Dit motief blijft dus staan.

2.10. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De Raad stelt voorts nog vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 22bis van de Grondwet, en artikel 33 van het Verdrag van Genève zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER